

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph. D., a Olgy Stránské ve věci žalobce **O. s. F.**, IČO x, se sídlem X, zastoupeného Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem, se sídlem Ve Svahu 531/1, 147 00 Praha 4, proti žalovanému **Městskému úřadu Český Brod**, se sídlem Husovo nám. 70, 282 01 Český Brod, o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu – kolaudačnímu souhlasu žalovaného ze dne 1. 2. 2016, č. j. MUCB 2927/2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dodanou do datové schránky soudu dne 4. 4. 2016, domáhá toho, aby soud vyslovil nezákonnost kolaudačního souhlasu žalovaného ze dne 1. 2. 2016, č. j. MUCB 2927/2016 (dále jen „kolaudační souhlas“), týkajícího se bytových domů B, C, F, a související přípojky vody, plynu, kanalizace, chodníků k objektům, vjezdu do garážových stání pod budovou F, parkovacích stání u budov B a C a veřejného osvětlení, vše na pozemcích st. p. č. x, parc. č. x pro k. ú. Ř. u P. (dále jen „soubor staveb“).

Žalobce poukázal na to, že soubor staveb v současné době není umístěn platným územním rozhodnutím, neboť poslední územní rozhodnutí ze dne 30. 4. 2009, č. j.: Výst. 4939/79085/2006/Vo, zrušil Krajský úřad Středočeského kraje v návaznosti na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2013, č. j.: 7 Ca 333/2009-71, kterým městský soud zrušil původní rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 23. 9. 2009, č. j. 145956/2009/KUSK, které potvrdilo územní rozhodnutí o umístění stavby ze dne 30. 4. 2009. Městský soud přitom uzavřel, že rozhodnutí o umístění stavby bylo v rozporu

s územním plánem, neboť nerespektovalo plochu pro parkovou zeleň, překročilo výškovou regulaci a dále bylo vadné pro nekonkrétní umístění veřejné vybavenosti v rámci areálu.

Dále žalobce uvedl, že stavebníku nevzniklo právo soubor staveb realizovat, neboť certifikáty vydané autorizovaným inspektorem Ing. M. B. č. 6-09 (ze dne 5. 12. 2009) a č. 17-2011 (ze dne 4. 3. 2011) byly vydány v rozporu se zákonem. V podrobnostech žalobce odkázal na svá dřívější podání a tam uvedenou argumentaci, konkrétně na žádost o určení, zda vzniklo právo stavět, vyjádření k podkladům ze dne 19. 3. 2014 pro vydání rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 14. 7. 2013, sp. zn. SZ 072482/2013/KUSK REG/Vo, č. j. 109729/2013/KUSK, a odůvodnění odvolání ze dne 30. 4. 2014 proti rozhodnutí o žádosti, zda vzniklo právo stavět, vydaného Městským úřadem Kostelec nad Černými lesy dne 4. 2. 2015 pod č. j. 05197/2014/KNCL/SU-4.JF.330.2.V/50.Rozh.

Závěrem žalobce uvedl, že vydáním kolaudačního souhlasu bylo zasaženo do jeho práva na příznivé životní prostředí, neboť užíváním souboru staveb, který nerespektuje pravidla územního plánu a která nebyla ani řádně povolena dochází k zásahu do životního prostředí, zejména v podobě zhoršení ovzduší a zatížení hlukem.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že stavebník R. E. s.r.o. (dále jen „stavebník“) podal žádost o kolaudační souhlas k souboru staveb, přičemž z důvodu podjatosti Městského úřadu v Říčanech o této žádosti dle usnesení Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 8. 10. 2015, č. j.: 137297/2015/KUSK rozhodoval Městský úřad Český Brod. Ten učinil kontrolní prohlídku stavby dne 7. 1. 2016 a následně dne 1. 2. 2016 vydal předmětný kolaudační souhlas. Žalovaný souhlasí s žalobcem, že v současné době neexistuje na soubor staveb územní rozhodnutí, ovšem upozorňuje na to, že již Městský soud v Praze odkázal na znění § 94 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), dle kterého se po povolení stavby územní rozhodnutí již nevydává, což dopadá i na tento případ, neboť v době zrušení územního rozhodnutí již bylo rozhodnuto o povolení stavby. Ohledně neexistence práva stavět žalovaný uvedl, že při vydávání rozhodnutí je povinen řídit se správními rozhodnutími, která jsou v době vydávání předmětného rozhodnutí platná, přičemž v době vydání kolaudačního souhlasu napadené certifikáty autorizovaného inspektora zrušeny nebyly. K samotnému nezákonnému zásahu pak uvedl, že námítky uváděné žalobcem bylo možno uplatnit již v předcházejícím řízení. V rámci povolení užívání souboru staveb žalovaný již zkoumá pouze to, zda soubor byl proveden v souladu s rozhodnutím o umístění stavby, v souladu s povolením stavby, v souladu s dokumentací či ověřenou projektovou dokumentací, stanovisky či závaznými stanovisky, zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu a zda užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost a životní prostředí. Zkoumání souladu povolované stavby s územním plánem nespadá do této fáze řízení. Konečně žalovaný uvedl, že okruh účastníků ve stavebním řízení a územním řízení, do kterého jistě patří i občanské sdružení, se v případě kolaudačního souhlasu neuplatní. Zde okruh účastníků již shodně vymezen není, což koresponduje se skutečností, že práva účastníků byla zkoumána již v předcházejících řízeních.

Ze předložených správních spisů (spisu Městského úřadu v Říčanech, Městského úřadu v Kostelci nad Černými lesy a Krajského úřadu Středočeského kraje) soud zjistil, že dne 17. 12. 2012 bylo zahájeno řízení o určení právního vztahu podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „spr.ř.“), zda vzniklo stavebníku právo stavět dle certifikátů č. 6-09 a 17-2011 vydaných autorizovaným inspektorem Ing. M. B. Dne 28. 2. 2013 bylo ve věci vydáno první rozhodnutí č. j. 9027/2013-MURI/OSÚ/00334, kterým Městský úřad v Říčanech určil, že toto právo nevzniklo. K podanému odvolání Krajský úřad Středočeského kraje toto rozhodnutí zrušil a vrátil věc k novému projednání. O žádosti poté rozhodoval Městský úřad v Kostelci nad Černými lesy, který rozhodnutím ze dne 4. 2. 2015, č. j.: 05197/2014/KNCL/SU – 4.JF.330.2.V/50.Rozh, rozhodl, že

stavebníkovi právo provést stavbu vzniklo. Toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno Krajským úřadem Středočeského kraje dne 28. 1. 2016, č. j. 022253/2016/KUSK, které nabylo právní moci dne 5. 3. 2016. Toto rozhodnutí je v současné době napadeno žalobou, která je u zdejšího soudu projednávána pod sp. zn. 45 A 34/2016.

Ze správního spisu žalovaného dále soud zjistil, že dne 1. 2. 2016 vydal žalovaný pod č. j. MUCB 2927/2016 kolaudační souhlas s užíváním souboru staveb. V něm uvedl, že stavebník podal dne 12. 8. 2015 žádost o kolaudační souhlas, přičemž z důvodu podjatosti Městského úřadu v Říčanech o této žádosti rozhodoval žalovaný. Žalovaný provedl dne 7. 1. 2016 závěrečnou prohlídku, při které nezjistil závady bránící bezpečnému užívání souboru staveb. Z protokolu plyne, že provedení souboru staveb bylo porovnáno s projektovou dokumentací. Přílohou protokolu jsou souhlasná stanoviska Krajské hygienické stanice Středočeského kraje, ČR – Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje a Městského úřadu v Říčanech jakožto vodoprávního úřadu. Vzhledem k souhlasným stanoviskům vydal žalovaný kolaudační souhlas.

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

Z hlediska přípustnosti žaloby soud vycházel z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, který došel k závěru, že souhlasy vydávané dle stavebního zákona (včetně kolaudačního souhlasu) jsou jinými úkony, na které se podle § 177 odst. 2 správního řádu obdobně aplikuje úprava obsažená v části čtvrté správního řádu. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s.; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 s. ř. s. a násl. Žaloba je tedy i přípustná.

Ve vztahu k aktivní legitimaci žalobce dospěl zdejší soud k závěru, že tento zapsaný spolek je k podání žaloby aktivně legitimován. Obecně platí, že žalobu na ochranu před nezákonným zásahem může podat jen ta osoba, která je tímto jednáním přímo zkrácena na svých právech. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu občanské sdružení (dnes spolek) zabývající se ochranou životního prostředí není nositelem hmotných práv (práva na příznivé životní prostředí) a před soudem může účinně namítat pouze porušení svých procesních práv v předcházejícím řízení (viz např. rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2011, č. j. 1 As 7/2011-397). Tento právní názor nicméně do jisté míry korigoval Ústavní soud ve svém rozhodnutí ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, ve kterém při posuzování legitimacy spolku k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy (§ 101a s. ř. s.) uvedl, že pojem „zkrácení na právech“ nelze vykládat v neprospěch spolkových subjektů založených za účelem ochrany přírody a krajiny tak restriktivně, jak to činí Nejvyšší správní soud, neboť práva komunity mohou být dotčena šířeji než v případě jednotlivce. Skutečnost, že občan dá přednost prosazování svého zájmu formou sdružení se s jinými občany, nelze přičítat k jeho tíži. Pokud tedy spolek prostřednictvím svých členů má místní vztah k lokalitě, je aktivně legitimován k ochraně subjektivních práv těchto členů. Tyto závěry není důvod nevztáhnout i na posuzování aktivní legitimacy v řízení na ochranu před nezákonným zásahem, neboť ustanovení § 82 s. ř. s. upravující aktivní legitimaci žalobce v řízení na ochranu před nezákonným zásahem je formulováno v zásadě shodně jako ustanovení § 101a s. ř. s., jehož výklad shora uvedeným způsobem poskytl Ústavní soud. V dané věci lze tak uzavřít, že O. s. F. vztah k místní lokalitě má a dlouhodobě se zde zasazuje o příznivé životní prostředí (vznik spolku od x), a proto mu lze v této konkrétní věci přiznat aktivní legitimaci, ačkoli zde přímý zásah do jeho práv absentuje. K tomu soud pro úplnost dodává, že žalobní legitimace je nezávislá na vymezení účastenství ve správním řízení, resp. v postupu, který předchází vydání kolaudačního souhlasu.

Dle § 122 odst. 1 stavebního zákona stavba, jejíž vlastnosti nemohou budoucí uživatelé ovlivnit, například nemocnice, škola, nájemní bytový dům, stavba pro obchod a průmysl, stavba pro shromažďování většího počtu osob, stavba dopravní a občanské infrastruktury, stavba pro ubytování odsouzených a obviněných, dále stavba, u které bylo stanoveno provedení zkušebního provozu, a změna stavby, která je kulturní památkou, může být užívána pouze na základě kolaudačního souhlasu. Souhlas vydává na žádost stavebníka příslušný stavební úřad. Stavebník v žádosti uvede identifikační údaje o stavbě a předpokládaný termín jejího dokončení. Pro vydání kolaudačního souhlasu stavebník opatří závazná stanoviska dotčených orgánů k užívání stavby vyžadovaná zvláštními právními předpisy. Pokud je stavba předmětem evidence v katastru nemovitostí, zajistí stavebník geometrický plán.

Dle § 119 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad při uvádění stavby do užívání zkoumá, zda stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím o umístění nebo jiným úkonem nahrazujícím územní rozhodnutí a povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, v souladu se stanovisky nebo závaznými stanovisky, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů, byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů, a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí.

Žalobce především namítá skutečnost, že soubor staveb je umístěn bez existujícího územního rozhodnutí o umístění stavby, nerespektuje územní plán a nevzniklo zde ani právo ke stavbě na základě příslušných certifikátů autorizovaného inspektora. V rámci územního a stavebního řízení má účastník právo uplatnit své námitky, přičemž platí, že k námitkám, které mohly být uplatněny v předcházejícím řízení anebo které byly v předcházejícím řízení vypořádány, se nepřihlíží (srovnej § 89 odst. 2, § 114 odst. 2 stavebního zákona). Tato na sebe navazující řízení tak tvoří svou podstatou uzavřené fáze při umísťování, provedení a užívání stavby na určitém území. Pokud tedy žalobce namítá rozpor souboru staveb s územním plánem, pak byla tato námitka přípustná pouze ve fázi územního rozhodnutí o umístění stavby, kde se soulad územního rozhodnutí s územním plánem zkoumal. Při vydávání kolaudačního souhlasu se správní orgán touto otázkou již nezabývá. Na daném nemění nic ani skutečnost, že žalobce tuto námitku skutečně uplatnil v rámci územního řízení a dosáhl pozdějšího zrušení územního rozhodnutí. Předně je třeba říci, že pozdější zrušení územního rozhodnutí (bez ohledu na důvod zrušení) nezakládá protiprávní stav a není překážkou kolaudačního souhlasu, naopak § 94 odst. 5 stavebního zákona s tímto počítá a stanoví, že po povolení stavby se již územní rozhodnutí nevydává. Také NSS ve svém rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 – 135, uvedl, že *jestliže bylo stavební povolení vydáno v době, kdy existovalo pravomocné územní rozhodnutí, není následné zrušení územního rozhodnutí samo o sobě důvodem ke zrušení stavebního povolení soudem*. Tím spíše pak není neexistence územního rozhodnutí sama o sobě překážkou kolaudačního souhlasu. Tento závěr plyne konstrukce stavebního zákona, zejména z jeho § 95 odst. 4. Pokud tedy v době, kdy stavebník započal stavbu, bylo územní rozhodnutí platné a účinné (nebyl zde např. žalobě podané ve věci územního rozhodnutí přiznán správním soudem odkladný účinek), nelze zpětně jeho zrušení (byť z opodstatněných důvodů) namítat.

Ani námitka žalobce, že nevzniklo právo stavby na základě oznámení stavebního záměru s certifikátem autorizovaného inspektora, není důvodná, neboť tuto námitku, a další námitky týkající se realizace souboru staveb, bylo třeba uplatnit ve fázi zkráceného stavebního řízení podle § 117 odst. 4 stavebního zákona ve znění účinném ke dni oznámení stavebního záměru. Jak uvedl NSS ve svém rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 37/2015-46, *ustanovení § 119 odst. 2 stavebního zákona je určitou obdobou ustanovení § 90 a § 111 tohoto zákona v případě územního a stavebního řízení, posuzované základní okruhy vlivů*

stavby jsou nicméně hodnoceny ve vztahu k uvádění stavby do užívání, tedy v rámci aktivních povolovacích režimů-oznámení záměru o užívání stavby a kolaudačního souhlasu. Kolaudační souhlas tak zejména ověřuje provedení stavby dle předcházejících rozhodnutí a osvědčuje bezpečné užívání stavby. Osobám, které brojí proti kolaudačnímu souhlasu, již nesvědčí námitky, které měly být uplatněny v řízení o umístění nebo povolení stavby a týkají se toliko otázek posuzovaných v těchto řízeních, tedy souvisejících s umístěním nebo provedením stavby, bez návaznosti na její užívání. Jedná se totiž o otázky, o kterých již bylo pravomocně rozhodnuto. V opačném případě by došlo k prolomení návaznosti jednotlivých povolovacích procesů a narušení právní jistoty stavebníka a dalších osob (pozn. potvrzení doplněno zdejší soudem). Jinými slovy žalobce by mohl úspěšně namítat pouze to, že soubor staveb byl realizován v rozporu s vydaným certifikátem nebo, že užíváním stavby bude docházet k ohrožení života, veřejného zdraví, života nebo zdraví zvířat, bezpečnosti anebo životního prostředí. Námitka, že nevzniklo právo stavbu provést, nemůže být v rámci kolaudačního souhlasu úspěšná, nadto je třeba říci, že i v samostatném řízení dle § 142 spr.ř., jehož předmětem bylo určení, zda stavebníku vzniklo právo stavět dle předmětných certifikátů, bylo pravomocně rozhodnuto Krajským úřadem pro Středočeský kraj tak, že toto právo vzniklo.

Nad rámec výše uvedeného však soud, aniž by jakkoli předvídal budoucí stav, uvádí, že pokud by došlo ke zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 28. 1. 2016, potažmo Městského úřadu v Kostelci nad Černými lesy ze dne 4. 2. 2015, jímž bylo deklarováno, že stavebníkovi právo provést stavbu vzniklo, s tím, že tomu tak nebylo, vznikla by situace, kdy by tu byla stavba ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy stavba provedená bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem. Nutnost vést ohledně takové stavby řízení o odstranění stavby přitom není nijak ovlivněna tím, že se již jedná o stavbu kolaudovanou. Takovou stavbu pak lze k žádosti stavebníka dodatečně povolit, avšak musí být splněny zákonem předvídané podmínky, přičemž jednou z nich je i umístění stavby v souladu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací atd. [§ 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona].

Konečně i obecná námitka žalobkyně, že užíváním dojde ke zhoršení ovzduší a zatížení hlukem užíváním souboru staveb není opodstatněná, neboť samotný předpoklad užívání souboru staveb již byl posouzen v dřívějších fázích povolovacích procesů a v tomto žalobkyně nenamítá nic, čím by se měl stavební úřad zabývat při vydávání kolaudačního souhlasu. Námitka je pouze obecnou deklarací, bez tvrzení rozhodujících skutečností.

Na základě výše uvedeného tak soud žalobu zamítl (§ 87 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl v řízení plně úspěšný, a přísluší mu tak právo na náhradu nákladů řízení. Protože mu však žádné náklady nevznikly, soud rozhodl tak, že žádný z účastníků právo nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. března 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová